İstanbul bağımsız adayları

Ufuk Uras , Baskın Oran ve ÖDP'yi destekliyoruz

İstanbul'dan özgürlükçü solun iki bağımsız adayı var: ÖDP genel Başkanı Ufuk Uras ve Ankara Ü. Siyasal Bilgiler Fakültesi Öğretim Üyesi ve DurDe aktivisti Baskın Oran. Baskın Oran ve Ufuk Uras, DSİP ve Sosyalist İşçi'nin savunduğu, kampanya yaptığı politik konularda tek duyarlı adaylar. Her ikisi de savaşa karşı ve BAK aktivisti. Her ikisi de ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı sağlam, doğru bir çizgide duruyorlar.
Ufuk Uras BarışaRockçı. Gösterilerde Barışarock T-shirt'ü giyiyor.
Yeni liberalizme karşılar.
Kadınların ezilmişliği sorununda duyarlılar. Eşcinsellerin ve travestilerin ezilmesi konusunda duyarlılar.
Bu nedenle oylarımız onlara.
Bütün bu konularda seçimlere katılan partiler içinde ÖDP'nin farklı bir yeri var. Bu nedenle İstanbul dışında oylarımız ÖDP'ye.

Oylar ÖDP'ye

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE — SAYI: 285 ■ 9 Haziran 2007 ■ 1 YTL

Silahların gölgesinde seçim

SÖZDE DEĞİL ÖZDE DEMOKRASİ

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde başlayan süreç devam ediyor. Bir tarafta hükümeti şeriatçı olarak suçlayan ve darbe kışkırtan bir cephe var, diğer tarafta ise şeriatçı olmayan, ama yeni liberal politikaları uygulayan hükümet var.

Ulusalcı laik cephe, hükümetin yeni-liberalliğini göz ardı ediyor, çünkü kendisi de yeni liberal politikalardan yana.

CHP Genel Başkanı Deniz Baykal, hükümet kurarsa bugün AKP'nin uyguladığı Kemal Derviş politikalarına devam edeceklerini söylüyor.

27 Nisan günü verilen genelkurmay muhtırası aslında bir sürecin parçası.

Süreç, Genelkurmay Başkanı ve Cumhurbaşkanı'nın konuşmaları ile başladı. Ankara, İzmir ve İstanbul'daki ırkçı-milliyetçi cumhuriyet mitingleri ile devam etti. Süreç bugünlerde biraz yavaşlamış görünse de bu doğru değil.

Evet bugünlerde yeni mitingler yapılmıyor, ama vahşi kurt av peşinde. Profesyonel askerler tetikte bekliyor. Her yerde AKP yüzde 40'ın üzerine çıkarsa darbe yapılacağı söylentileri dolaşıyor.

Nefret yaygınlaştırılırken, ırkçılık meşrulaştırılırken, kim demokrasinin geçerli olduğundan söz edebilir?

Şimdi demokrasiyi savunma ve genişletme zamanı. Silahlar indirilmedikçe, ordu kışlaya geri döndürülmedikçe, darbeciler yargılanmadıkça gerçek demokrasiye ulaşılamayacak.

Yeni-liberalizme, darbecilere, milliyetçiliğe, ırkçlığa ve ayrımcılığa toptan karşı çıkmak zorundayız.

Kötülük odaklarını mahkum etmek, bugün dışlanan, horlanan, hiçe sayılan milyonların işidir.

Merkez sağ çöktü

AKP'nin karşısına çıkarılma istenen çözümlerden birisi de DYP-ANAP ittifakıydı. Basın tarafından parlatılan bu ittifak son dakikada çöktü.

Merkez sağda ittifakın çökmesinin nedeni listelerde kimin nerede olacağı sorununda anlaşılamaması. Yani koltuk kavgası bu ittifakın gerçekleşmesini engelledi. DYP-ANAP ittifakının çökmesi ile birlikte her iki partinin de yüzde 10 barajını aşarak meclise girmesi olanaksızlaştı.

Susurluk MHP'de

MHP listeleri bir yığın eli kanlı kişiyi barındırıyor.

Bunların içinde Susurluk Çetesi'ne bulaşmış birçok kişi var.

Abdullah Öcalan'ı yargılayan ve idam cezası veren hakim Turgut Okyay MHP'den aday.

Şarkıcı Ferdi Tayfur, Tuğrul Türkeş, Eski İçişleri Bakanı Meral Akşener, KESK gösterilerine saldırmasıyla tanınan eski emniyet müdürü ve vali Hasan Özdemir, özel kuvvetler komutan yardımcısı da aday.

Dünya çevre günü

Artık Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri dahi dünyanın hızla ısındığını kabul ediyor ve sera gazlarının düşürülmesi gerektiğini söylüyor.

Türkiye'de ise politikacılar, iktidarı ve muhalefeti ile küresel ısınma karşısında bütünüyle duyarsızlar.

Küresel ısınmaya karşı mücade edenler Kyoto'yu imzalamayı reddeden partilere, küresel ısnma sorununa duyarsız olan partilere oy yok diyor.

8 Aralık

Küresel ısınmaya ve Nükleer santrallere karşı

Ankara'ya

KEG

Kürtler ve DTP'nin bağımsız adayları

Ardı ardına kapatılan Kürt partileri katıldıkları çeşitli seçimlerde yüzde 6-7 arasında oy almaktaydılar. Ne var ki yüzde 10 barajı nedeniyle bu oylar parlamentoya yansıyamamaktaydı. Kimi illerde çoğunluğa sahip olan DTP ve öncülleri bu soruna karşı çeşitli taktikler denedi.

SHP ile ittifak kuruldu. 10 DEP'li parlamentoya girdi. Ne var ki barışçı, siyasi çözüm karşıtı politikalar bu milletvekillerini parlamentodan tekme tokat çıkararak bu taktiği kırdı.

Kürt partileri daha sonra çeşitli sol partilerle ittifaklar kurdu. Ne var ki bu ittifaklar Kürt partilerine bir şey kazandırmadı, tam tersine bu biçimde girilen son yerel seçimlerde oylar düştü.

2007 seçimleri için tartışmalar çok önceden başladı ve aylar önceden aslında DTP politikası belirlenmişti. Bu kez seçimlere bağımsız adaylarla giriliyor.

Devletin bu politikaya ne kadar izin vereceğini göreceğiz. Çünkü açık ki çoğunluk olunan yerlerde DTP'nin desteklediği bağımsız adaylar mutlaka kazanacak ve hatta bazı illerde birden çok bağımsız adayın parlamentoya yollanması mümkün.

DTP ile birlikte hareket eden ve Türkiye çapında güçleri ancak binde 1 veya 2 olan bir kısım sol parti ise bu seçimlerde milletvekili seçtirme hayaline kapıldı. Önce Tunceli adayı olmak isteyen EMEP genel başkanı sonunda İzmir'den aday oldu.

SDP'den ise Akın Birdal Diyarbakır adayı.

Kürt sorununda daima tutarlı birçizgiye sahip olan SDP ve Akın Birdal haklı bir yere sahip.

Bir de çeşitli illerde ortaya çıkan "ortak sol bağımsız adaylar" var. Kimin tarafından seçildikleri, kimi temsil ettikleri belirsiz olan bu bağımsız adaylar çok zaman küçük, çok küçük çevrelerin çıkarcılığının örnekleri.

DSİP, Kürtlerin yaşadığı bölgelerde DTP'nin adaylarını desteklemektedir.

DSİP'in yeni bir internet sitesi var

dsip.org.tr

Yeni liberalizme, darbeye ve ırkçılığa karşı

Baskın Oran ve Ufuk Uras

Cumhurbaşkanı seçim sürecinin anti demokratik biçimde engellenmesinden sonra, hükümet erken genel seçim kararı aldı. Seçimin 22 Temmuz'da yapılacağının anlaşılmasından sonra sağda ve ulusalcılarda ittifak görüşmeleri ve pazarlıklar ortaya döküldü.

Çeşitli şehirlerden Ankara'ya akın eden lacivert takım elbiseli adamlar, milletvekilliğinin kendilerine vereceği olanaklarla ellerini ovuşturarak parti genel merkezlerini aşındırmaya başladı. Bu adaylardan önemlice miktarı, istisnasız para babalarından ve yolsuzluğa bulaşanlardan oluşuyor. Bunlar halka değil, kendilerine ve yakın çevrelerine hizmet için yanıp tutuşuyor.

Yeni liberaller, darbeciler

AKP yeni liberal politikalarının üzerini örterek ve gider ayak polise geniş yetkiler vererek seçimlere hazırlanıyor. CHP ise korku tellallığı ve darbe şakşakçılığı yaparak gerilim stratejisi izliyor. MHP, BBP gibi ırkçı partiler ise düşmanlık temelinde politikalar üretiyor.

Seçmenler ise bütün bu politikaların kıskacına alınarak, bu partilere oy vermeye zorlanıyor. Yoksulluk, işsizlik, açlık gibi can alıcı sorunlar bu partilerin bir taktik olarak sahte vaatlerinden öte, anlam taşımıyor. İşsizler ordusuna her gün yeni kalabalıklar katılırken, eğitim ve sağlıkta tam bir yıkım yaşanırken, sendikaların içi boşaltılırken, demokratik haklar tırpanlanırken sözünü ettiğimiz popüler partilerin hiç birinin bu sorunlarla uzaktan yakından ilgileri yok.

Oran ve Uras

Yüzde on barajının olduğu seçim sistemi, en anti demokratik seçim sıstemlerınden biri. Böyle bir barajla, düzenin dayatmalarına karşı çıkan, halkın çıkarlarının yanında yer alan örgütlerin, meclise girmesi imkansız. Bu nedenle, Kürt sorununda barışçıl çözümden yana olan Demokratik Türkiye Partisi (DTP), seçimlere bağımsız adaylarıyla giri yor. Bu, haklı bir taktik. DTP'nin bağımsız adayları dışında da parlamentoda ezilenlerin sesi olacağını düşündüğümüz adaylarımız var. İstanbul 1. bölgeden Ufuk Uras, 2. bölgeden Baskın Oran bu nitelikte adaylar.

Kampanyada birlik

Irkçılığa, savaş çığırtkanlığına karşı, nükleer lobicilerine karşı, özelleştirmecilere karşı, çevre katliamını yapanlara karşı, cinsiyetçilere ve eşcinsel düşmanlarına karşı, yeni liberallere karşı, darbecilere karşı ezilenlerin yanında yer alacak, farklı olanların sesi olacak

Baskın Oran ve Ufuk Uras için aşağıdan kampanyayı örgütleyelim. Bu kampanyada sağlanacak birlik çok önemli.

Sözünü ettiğimiz temellerde şeffaf ve anlaşılır bir politik kampanya, aynı zamanda kitlesel sol bir oluşumun da önünü açacaktır.

Oylar ÖDP'ye

Seçimlerde solun durumuna baktığımızda olumsuz bir tabloyla karşılaşıyoruz.

Kendini sol olarak pazarlayan CHP ve DSP bugün tutucu kadrolarının öncülüğünde darbecilik de dahil olmak üzere sağ politika izliyorlar. Ve sadece politikaları değil, adayları da sağcılardan oluşuyor.

Bu iki parti de, temel hak ve özgürlüklere karşı ne kadar gerici yasa varsa hepsini savunuyor, hatta daha da gericileşmesi için çabalıyor. Bu nedenlerle CHP ve DSP sol saflarda değerlendirilemez.

Sol olmayan milliyetçiler

Bir başka sahte solcu ise İşçi Partisi. İP azgın milliyetçiliğiyle neo faşist bir profil çiziyor. Emekçi ve demokrasi düşmanı yüzünü göstereli çok oldu.

TKP ise hızla milliyetçi saflara kayıyor. Temel politikası olarak yurtseverliği öne çıkarıyor. Bu iki parti de işçi sınıfı saflarında dağınıklığa ve bölünmüşlüğe, güçleri oranında hizmet ediyorlar.

Bugün kitleleri laik-dindar ikilemine hapsetmeye çalışan sözde sol, sol fikirlere en fazla zararı veren kesimi oluşturuyor.

Geniş yığınların güven duyduğu, umut beslediği kitlesel sol bir partinin olmayışı işçi sınıfının, öncüleri de dahil olmak üzere bölünmesine ve moral bozukluğuna yol açıyor. Bu nedenle AKP görünürdeki reformcu yüzüyle işçi sınıfının saflarından önemli oranda destek ve oy topluyor. Bu kesimler solun tekrar kazanması gereken yığınları oluşturuyor.

Ne yapmalı?

Bu bölünmüşlük tablosunda, seçime giren partiler arasında ezilenlerin taleplerine en yakın duruşu sergileyen parti, Özgürlük ve Dayanışma Partisi.

Irkçılığa ve milliyetçiliğe, özelleştirmelere, demokrasi düşmanlarına, darbecilere, savaş politikalarına karşı çıktığı oranda ÖDP ile seçimlerde ortak tutum almak gerekir.

Zaten ÖDP'nin seçim programı bu talepleri büyük ölçüde kapsıyor. Bu nedenle, İstanbul'daki bağımsız adayların dışında bulunan yerlerde seçim taktiği, Özgürlük ve Dayanışma Partisi'ne (ÖDP) oy çağrısıdır.

Kadınlar, demokrasi ve bağımsız adaylar

Hemen hemen bütün bağımsız adaylar son derece anti demokratik biçimlerde saptandı.

Küçük çevreler kendilerine uygun gelen adayları öne çıkardılar. Zaman zaman toplam üye sayısı 10-15 olan örgütler bir araya gelerek adaylar saptadılar.

Bütün bu karmaşa içinde genç ve kadın adaylar fikri yer almadı. Her yerden yaşlı, orta yaşlı erkek adaylar fışkırdı.

Önümüzdeki seçimlerde Sosyalist İşçi'nin daima vurguladığı, öne çıkardığı gibi kadınların ve gençlerin aday olduğu bir kampanyayı inşa etmek için bugün BAK, KEG, DurDe, BarışaRock, RockA ve benzeri kampanyaları güçlendirmeliyiz.

İnternete sansür değil, sürat gerek!

Bildiğiniz gibi Ulaştırma Bakanlığının hazırladığ Bilişim Suçlarını Önleme Yasasını Cumhurbaşkanı onayladı.

Bu yasa bir "sansür yasasıdır". Turkiye'yi bireysel özgürlükler açısından Tunus, Suudi Arabistan, İran, Çin, Vietnam kategorisine koymaktadır.

Biraz geç olmakla birlikte, Bilişim STK'ları olarak kampanya.org.tr altında "internete sansür değil, sürat gerek" kampanyasını başlatıyoruz.

STK'lardan, toplum önderlerinden, özel sektörden ve yurttaşlardan, bu konularda görüşlerini foruma yazmalarını, kampanyaya destek olmasını bekliyoruz.

Forum başlıkları:

- Sansür yasası hakkında ne düşünüyorsunuz ?
- Türkiye interneti nasıl algılıyor ?
- Türkiye interneti için ne yapılmalı?
- İnternet ve demokrasi

Türkiye'nin bu ayıptan dönmesi için elimizden geleni yapmaya çalışmalıyız.

Irkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe!

DurDe

DurDe@googlegroupsçcom

sosyalist işçi

Bizim tercihimiz
Baskın Oran, Ufuk Uras ve ÖDP

Büyük belirsizliklerin ardından aday listeleri belirlendi. Bu seçimler için bir araya getirilmeye çalışılan DYP-ANAP ittifakı son anda parçalandı. Son günlerde bu ikilinin yerine Genç Parti'nin barajı aşma olasılığından bahsedilmeye başlandı.

12 DSP'li CHP listesinden "seçilebilir" yerlerden aday olarak gösterildi. Ne var ki CHP'nin bir oy patlaması yapamayacağı artık açıkça ortada.

Sosyalist solda ise durum gene karışık. DTP bir süre önce desteklediği bağımsız adayları açıklamıştı. İstanbul'da 1. bölgeden Ufuk Uras ve 2. bölgeden de Baskın Oran desteklenen adaylar arasındaydı. Ne var ki son anda DTP İstanbul İl Başkanı, Baskın Oran'ın karşısına aday olarak çıktı. Böylece solda toplanabilecek oylar bölünmüş oldu. Şimdi diğer solun bu iki adaydan hangisini destekleyeceğini göreceğiz.

Sosyalist İşçi ve DSİP, İstanbul'da Baskın Oran ve Ufuk Uras'ı destekliyor. Diğer bütün illerde ise ÖDP listelerini destekliyor.

DSİP'in desteği, pasif bir destek değil. Var olunan her yerde aktif kampanya yapılacak. ÖDP'lilerle birlikte kampanya sürdürülecek.

DSİP diğer illerdeki bağımsız adayları (Kürt Bölgelerinde DTP'nin desteklediği adaylar dışında) desteklemiyor.

Ufuk Uras, Baskın Oran ve ÖDP, DSİP'in içinde yer aldığı bir dizi kampanyanın konularında anlaştığımız güçler.

Ufuk Uras BarışaRock t-shirt'ü ile BAK'ın savaş karşıtı gösterilerine katıldı. Sayısız yerde BAK toplantılarına katıldı. Küresel ısınma mitinglerine geldi.

Baskın Oran, DurDe aktivisti. Ankara'da DurDe sempozyumunun konuşmacılarından birisiydi. Gene DurDe aktivistleri ile birlikte travestiler için açılan davada yer aldı.

ÖDP'lilerle birlikte ise sayısız eylemde yanyanayız.

Şimdi bütün bu işbirliğini geliştirme zamanı. DSİP'liler bütün olanakları ile ÖDP, Oran ve Uras kampanyasında yer alacaklar. Kampanyaya katıldığımız her yerde ÖDP'nin oylarını arttırmak için çalışacağız. Baskın Oran ve Ufuk Uras'ın kazanması için kampanya yapacağız.

Hrant'ın ardından
2 Temmuz'da sokaktayız!

2 Temmuz günü İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde Hrant Dink'in öldürülmesi ile suçlananların mahkemesi var.
DurDe, ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı olan herkesi mahkemeye çağırıyor.
İstanbul dışında ise oturma eylemine çağırıyor

Ayrıntılı bilgi için: 0535 - 885 76 15

Cinayet çetesi

Medikomu Vermiyorum yürüyüşüne katılan öğrenciler faşist gençlik örgütü Ankara Alperen Ocakları'nın da önünden geçtiler ve yandaki pankartı gördüler.

Hrant'a saldıranlar ve daha bir dizi cinayetin arkasında bu örgütü görmek mümkün. Cinayetler işleyenler ve çeşitli biçimlerde katılanlar hakkında açılan davalarda Alperen Ocakları'ndan veya bu faşist çetenin bağlı olduğu BBP'den bahsedilmiyor. Savcılar acaba Ankara Adliyesi'nden sadece bir kaç yüz metre uzaktaki bu pankartı da mı görmüyorlar?

Çözüm nerede?

Doğan TARKAN

Aynı filmi defalardır seyrediyoruz. Beş yıl sonra bir kere daha seçimlere gidiliyor ve sol beş yıl önceki umutsuz durumundan çıkmış değil. Eski kötü film, bu kez biraz daha eskimiş bir biçimde oynatılmaya çalışılıyor.

2002 yılında toplumun arayış içinde olduğu bir dönemde sol geniş ve etkili bir birlik sağlayarak seçmenin karşısına çıkabilir ve seçimlerden sonra etkin bir güç konumuna ulaşabilirdi. Ne yazık ki bu fırsat kaçırıldı. Ortaya sınırlı bir ittifak çıktı ve bu ittifakın tek mücadele konusu Kürt sorunu oldu.

Biz Sosyalist İşçi/DSİP etrafında toplanmış olan sosyalistler bu ittifakın oluşması için çalıştık, ama ittifakın ÖDP'yi ve sosyal demokrasiyi dışarda bırakmış olması umudumuzu kırdı. Çünkü çok daha büyük çevrelerin de umudu kırılmıştı.

Nitekim 2002 seçimlerinde sol, sosyalist bir propaganda ile yeni liberalizme, savaşa, ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı çıkamadı.

Ardından gelen yerel seçimlerde ise artık iş işten geçmişti ve daha geniş bir ittifak oluşmasına rağmen solun oyları düştü. Hem en geniş anlamda, hem de daha dar anlamda yaşandı bu düşüş.

Şimdi de bazı aklı evveller seçimlere iki ay varken 70 aday çıkarmaktan ve kazanmaktan bahsediyor, sahte umutlar yayıyor. Fırsatçı bir biçimde bağımsız adaylar fikrini kullanıyorlar ve ne yazık ki yozlaştırıyorlar.

Sosyalist İşçi uzun süredir, seçimlerde hareketin adaylarının öne çıkmasını, bunun yeni bir politik örgütlenme yaratılmasında önemli bir basamak olabileceğini ifade etmekteydi.

Eğer seçimlere katılacak olan ittifak seçimler için değil seçimlerden sonra kurulursa, sokakta yeni liberalizme, savaşa, ırkçılığa ve milliyetçiliğe, küresel ısınmaya, nükleer santrallere, cinsiyetçiliğe ve darbeye karşı kampanya yaparsa ve bu kampanyalar içinde birleştirici bir rol üstlenecek bir politik örgütlenme fikri tartışılırsa, böyle bir sürecin sonunda seçimlere katılabilecek bir politik çıkış elde edilebilir.

Bizim önerdiğimiz yol seçimler için oluşan bir süreç değil. Biz sokakta kampanya yapmaktan, sokakta örgütlenmekten ve sokaktaki mücadele içinde güçlenmekten bahsediyoruz. Bunun örnekleri var.

Önce sadece Küresel BAK vardı. Biz önceki yıllarda BAK'ın yeni hareketin oluşumunda, yeni bir sol partinin oluşumunda çok önemli bir yere sahip olduğunu söylediğimizde kimileri bunu küçümsüyordu.

Ama, şimdi kampanyalar çoğalıyor. Küresel Eylem Grubu 2 yılda 5 miting gerçekleştirdi. 4 büyük kampanya sürdürüyor. Yepyeni güçleri harekete geçiriyor.

Hrant'ın cenazesinden hemen sonra kurulan Irkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe kampanyası var. Büyük bir hızla gelişiyor. İnternet sitesine binlerce insan katılırken toplantılar büyük ve canlı. 2 Temmuz'da Hrant'ı katledenlerin duruşmasında sokağa çıkıyor.

BarışaRock var. Geçen sene 80-100 bin kişi katıldı. "Keskin" sol küçümseyen yorumlarına rağmen tam takım orada masa açmıştı. BarışaRock bu sene daha da büyük olacak. Bu açık. Temel çağrısı ise ırkçılık, milliyetçilik, küresel ısınma ve savaşa karşı mücadele!

Şimdi İzmir'de RockA var. BarışaRock'ın yolundan ilerliyor. O da aktivistlerin yeni bir kampanyası.

Bütün bu kampanyalar bir partinin, dar, küçük bir çevrenin cephe örgütlenmeleri değil. O küçük örgütü 3-5 kişi daha büyütmenin araçları değil.

Bu nedenle 28 Nisan'da KEG ile birlikte 10 binin üzerinde insan yürüdü. Bu nedenle BAK binlerce insanı harekete geçirebiliyor. Bu nedenle DurDe toplantılarında oturacak yer yok. Bu nedenle BarışaRock'a 100 bine yakın insan katılıyor.

Bu kampanyalar yepyeni bir aktivist kuşağını harekete geçiriyor, örgütlenmelerini sağlamaya çalışıyor.

Bugün seçimlerde "bağımsız aday", "ortak aday" diye dolaşan örgütler ise kendi örgütlerinin 2-3 kişi daha büyümesi için ortadalar. Bu nedenle bu kampanyaların etkili olması mümkün değil.

Biz ise tamamen farklı süreçler savunuyoruz.

Seçimlere katılacak hareketin adayları hareket tarafından belirlenmeli. Binlerce ve binlerce insan kendi adayları için ön seçim yapmalı. Bu ön seçimde oy verenler aynı zamanda seçilecek adayın/adayların kampanyasını sürdürecek olanlardır.

Eğer bağımsız adaylar toplumsal etkinlikleri artık tamamen yok olmuş olan 3-5 sol örgütün/çevrenin adayları olurlarsa ve adayların kampanyasını bu güçler sürdürecekse o vakit ortaya çıkacak sonuç baştan bellidir: Hezimet. Mahallenin delisi haline gelmek ve 3-5 yüz oyda kalmak.

Oysa seçimlere katılmak, kazanmak için olur. Kazanmak için ise her adayın 50 binin üzerinde oya ihtiyacı var. Bunu ancak binlerce insanın oluşturacağı bir kampanya başarabilir.

Ancak bu binlerce insan zaten sokakta kampanya yapanlar, toplantıları, gösterileri örgütleyenler, sokakta afiş asıp bildiri dağıtanlar olmalıdır.

Bu seçimlerde böyle bir çıkış mümkün değil. Bu nedenle biz bu perspektifle devam edeceğiz. Yeni liberalizme karşı daha yaygın kampanyalar örgütleyeceğiz. GSS'ye Hayır ve Medikomu Vermiyorum kampanyalarına devam edeceğiz.

Nükleer santrallere ve küresel ısınmaya karşı daha güçlü bir kampanya inşa edeceğiz. 8 Aralık'ta Ankara'dayız. Nükleer santrallere geçit vermeyeceğiz!

Savaşa karşı kampanyaya devam edeceğiz. Ocak sonunda uluslararası eylem gününde sokaktayız. Bu arada İncirlik Üssü'nün kapatılması için çalışmaya devam edeceğiz. BAK'ı, KEG'i, DurDe'yi inşa etmeye devam edeceğiz.

İnanıyoruz ki bütün bu hareketler sonunda kendi ortak politik örgütlenmelerine ve bir başka seçimde kendi adaylarına sahip olacaklardır.

Bugün ise bütün bu konularda en yakın olduklarımızla birlikte olacağız.

İstanbul'da Baskın Oran ve ÖDP Genel Başkanı Ufuk Uras'ı destekleyeceğiz.

Var olduğumuz diğer yerlerde ise ÖDP'lilerle birlikte kampanya yapacağız. Laf olsun diye değil, gerçekten birlikte kampanya yapacağız.

Ufuk Uras ve Baskın Oran'ın seçilmesi için kampanyaya giriyoruz. Birlikte kampanya yaptığımız herkesle kampanyanın sonunda daha yakınlaşmayı umuyoruz. İleride birlikte kampanyalar yapmayı arzuluyoruz.

Kazanmak zor değil.

Yeniden sendikal aktivizm

Volkan Akyıldırım

Çok değil, 10 yıl önceki sendikal hareket ile bugünkü sendikal hareketin hiçbir benzerliği yok. 1997-98'de KESK büyük güçlerle mücadele ediyordu ve henüz hiçbir sendikal hak yoktu.

İlk ve belirleyici darbe, bazı sekter sol grupların başını çektiği ve Emek Platformu'nu dağıtan girişim oldu. Sekter sol, Emek Platformu içinde yer alan KESK, DİSK, Tabipler Birliği ve TMMOB'u diğerlerinden adım adım kopardılar. Bölünen işçi sınıfının gücü her bu tür baskı ile biraz daha küçüldü, daraldı. 24 Temmuz 1999'da Ankara'da 400 bin işçinin katılımıyla gerçekleştirilen "mezarda emekliliğe hayır" mitingi, son büyük ve birleşik eylem olarak tarihe geçti.

Ancak sendikal harekete hakim olan en önemli sorun kazanmak için mücadele etmek yerine protesto etmek için mücadele edilmesidir. Sekter Türk solu bulduğu her fırsatta hakim olduğu sendikalar aracılığı ile "basın açıklamalarına", yani, küçük, dar, göstermelik eylemlere çağrıldı. Sayısız kere amaçsız, sadece protesto amaçlı bir biçimde Ankara'ya gidildi.

Sonunda KESK üyesi işçiler yoruldu, bıktı. Geriye çeşitli sol grupların küçük, ama çok küçük bindirilmiş kıtaları kaldı. Bindirilmiş kıtaların eylemlerinde ise somut işçi talepleri yerine slogan ve bayrak yarışı yapıldı.

Eylemler küçülür ve sözde radikalleşirken, sendikal yapı ile KESK tabanı arasındaki bağlar zayıfladı. İşyerlerinde faşist yöneticiler tarafından örgütlenen T. Kamu-Sen bu süreçte büyüyüp toplu görüşme yetkisini kazanırken, KESK bir zamanlar tamamına hakim olduğu iş kollarında zayıf bir sendikaya dönüştü. İşçi sınıfının en dinamik ve mücadeleci gücü zayıfladıkça diğer sendikalarda zayıflayacak, örgütsüz işçi sınıfının mücadeleye katılımı ise imkansızlaşacaktı.

10 yıl içerisinde gerçekleşen bu çarpıcı değişimin nedenlerini doğru tespit etmek zorundayız. Sendika, politik görüşlerine bakmasızın tüm işçilerin ekonomik ve sosyal savunan bir mücadele örgütü olmadıkça sendika olmaktan çıkar. İşyerlerine dayalı bir mücadele yürütmeyen, işçilerin üretimden gelen gücünü tek pazarlık gücü olarak görmeyen bir sendika ayakta kalamaz. Kendisini ve üyelerini işçi değil, küçük burjuva ya da memur olarak gören solcuların yönettiği bir KESK hiç bir hak kazanamaz.

Bugün güçlü bir KESK'e, birleşik bir sendikal harekete her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var. Yeniden güçlü sendikaları inşa etmenin yolu sendikal aktivizmden geçiyor. KESK'i yaratan da aynı dinamikti. 1987-1995 yılları arasında yüzlerce işyerinde binlerce aktivistin ısrarlı mücadelesi sonucu KESK kurulmuştu. İşyerlerindeki sayısız tartışma, herkesin katılımına açık toplantılar, demokratik ve şeffaf karar alma süreçleri gerçek bir sendikal hareketi kısa sürede yaratmıştı. KESK'i inşa eden dönemin aktivistleri tabanla aralarında bir fark görmüyorlardı. Sonuç 10 yıl boyunca birden fazla IMFci hükümetin yıkılmasına neden olan militan bir sendikal mücadelenin doğuşu oldu.

Bize yeniden sendikal aktivizm gerek. KESK sekter grupların hakimiyetinden çıkmalı ve yüzünü işyerlerine dönmelidir. Yorgun düşenler çekilmeli, mücadele etmek isteyenler öne çıkmalıdır.

Ne laik-dindar ayrımı n

Yeni-liberalizme k

Yeni-liberal saldırı 30 yıldır sürüyor. Dünyada yeni-liberalizme karşı direniş yükseliyor. IMF ve Dünya Bankası mahkum ediliyor. IMF'ye en fazla borcu olan Türkiye'de de durum hızla değişebilir. Gerçek saflaşma yeni liberal saldıganlıkla emekçi yığınlar arasında yaşanmalı. Yeni sol bu saflaşmadan doğacak.

Seçim süreci büyük bir karmaşaya sahip oluyor. Kim solcu, kim sağcı? Kimler ilerici, kimler gerici? Hangisi gerçek gündem? İrtica geliyor balonuna mı inanmalı, Türkiye bölünüyor paranoyasına mı kapılmalı?

Birbirlerine düşman gibi gözükseler de AKP ve CHP, anlaşamayıp küsseler de Ağar ve Mumcu, en ırkçısından en koyu milliyetçisine tüm sağcılar hepsi bir noktada anlaşıyor: Yeni-liberal politikaları uy-gu-la-na-cak!

AKP zaten açık konuştu hep. IMF ve Dünya Bankası ile yola devam edeceğini, küresel sermayenin isteklerinden sapmayacağını, istikrarı koruyacaklarını yüksek sesle söyledi.

Darbeci mitinglerde küresel sermaye ve IMF karşıtı söylemler dile getirilse de Baykal'da gerçek yüzünü göstermekte gecikmedi. CHP'nin ekonomik programının AKP'ninkinden hiçbir farkı yok. Küresel sermayeyle birleşmeye devam, tabii ki istikrar sağlanacak!

İki kamp arasında duran güçler de istikrarın korunmasında hemfikir. Peki ama istikrar sözcüğünü bu kadar vazgeçilmez kılan nedir? İstikrar, küresel sermayenin ekonomik programı yeni liberal politikaların uygulanmasına devam etmektir. Ekonominin komutasını IMF ve Dünya Bankası'na teslim etmek, çalışanların ekmeğini her geçen gün biraz daha küçültmek, sendika düşmanlığı, köylüyü perişan etmektir. İstikrar, tüm kaynakların kapitalistlere aktarılmasının kesintisizce devam etmesidir.

Bizler bölündükçe, patronlar kazanıyor

Suni gündemler keskin kamplaşmalar yaratsa da gerçek saflaşma burada belirmektedir. Yeni-liberal politikaları uygulamakta kararlı siyasal güçlerle mağdur olan milyonlar arasındaki büyük çelişki açığa çıkarılmadıkça kaybetmeye devam edeceğiz.

Bugün anlamlarından uzaklaşmış gözüken sağ ve sol, ancak bu çelişki üzerinden yeniden gerçek bir siyasal taraflaşmaya dönüşebilir. AKP'ye destek veren yoksullar yeni-liberalizme karşı mücadele alternatifini görmedikçe Tayyip'in eli güçlenecektir. Yeni-liberal politikalara karşı gerçek bir mücadele sergilenmedikçe Baykal ve darbecilerin emekçileri laik-dindar olarak bölme planı bozulamayacaktır.

Yeni-liberal saldırıya karşı direnişi örgütleyelim!

30 yıl yeter! Yeni-liberal politikalara son vermenin zamanı geldi. Seçimler IMFci partilerin yalanlarına değil, gerçek sorunların dile getirilmesine ve gerçek bir direnişin başlatılmasına sahne olmalı. İnsanca yaşayacak ücretler ve sosyal haklar kadar sağcılığa, darbeciliğe, milliyetçiliğe son vermekte merkezine yeni-liberal politikaları yenmeyi koyan bir mücadeleden geçiyor.

Sol gerçekten sol olacaksa kendini bu zemine dayandırmak zorunda. Bütün büyük güçlerin yeni-liberalizm bayrağını sağladığı bugün eğer emekten yana bir siyasal alternatif oluşturulacaksa mücadeleye buradan başlamak zorunda.

23 Temmuz sabahı nasıl bir parlamento olursa olsun karşımızda azgın bir yeni liberal hükümet bulacağımız kesin. Özelleştirmeye, sağlık ve eğitim haklarının gaspına, emeklilik yaşının yüksetilmesine karşı direnişi bugünden yükseltmek zorundayız.

Küresel Eylem Grubu'nun aralıksız yürüttüğü kampanyalar, yeni liberal saldırıya karşı mağdurların birleşik mücadelesi için sayısız imkan yaratıyor. Kampanyalara katılmak ve yaygınlaştırmak, işte bu adım kazandırır. Yeni bir sol buradan doğacaktır.

Küresel Eylem Grubu'nun aralıksız yürüttüğü kampanyalar, yeni liberal saldırıya karşı mağdurların birleşik mücadelesi için sayısız imkan yaratıyor. Kampanyalara katılmak ve yaygınlaştırmak, işte bu adım kazandırır.

Yeni-liberalizm nedir?

Yeni-liberal ekonomik politikalar 30 yıldır tüm dünyada uygulanıyor. IMF ve Dünya Bankası aracılığıyla tüm hükümetler küresel sermayenin önündeki engelleri kaldırmak için çalışıyor. Amaçları:

- Kamu sektörünü, yani eğitim, sağlık, sosyal güvenlik, alt yapı yatırımları gibi vergilerimiz aracılığıyla finans edilmesi ve topluma ücretsiz olarak geri döndürülmesi gereken alanları piyasalaştırmak, özel şirketlere açmak,
- Devleti küçültmek adı altında kamu sektöründe çalışanların sayısını azaltmak,
- Kapitalistleri vergilendirmeden kaçış,
- Sosyal harcamaları kısmak,
- Sanayi ve hizmet üretimini tamamen özelleştirmek,
- Ekonomiyi kuralsızlaştırmak, her şeyin piyasa tarafından belirlendiği vahşi rekabetin önünü açmak,
- Sendikaları etkisiz kılarak çalışanları bölmek ve pazarlık gücünü baltalamak.
- Tarımsal nüfusu büyük oranda tasfiye etmek, bu alanda büyük şirketlerin egemenliğini sağlamak,
- Ücretleri aşağı çekmek, şirket kârlarını artırmak.

e bölünme paranoyası

karşı mücadeleye

IMF ve Dünya Bankası ne işe yarar?

IMF 1944 yılında, kardeş kuruluşu Dünya Bankası ise 1945'te kuruldu. Birlikte çalışan iki kurumun amacı, İkinci Dünya Savaşı sonrası kapitalizmin küresel düzeyde istikrarını sağlamak, şirketlerin tam hakimiyetinin önünü açmak sağlamak, az gelişmiş ülkeleri kredilendirme ve yapısal uyum programları aracılığıyla borçlu kılarak G-8'in düzenini sağlamaktı.

Türkiye IMF'ye 1947 yılında üye oldu. Dönemin CHP tek parti hükümeti Dünya Bankası'yla birlikte IMF'ye ekonominin direksiyonunu teslim etti. Türkiye ekonomisinin öncelikleri uluslar arası şirketlerin çıkarlarına uygun hale getirilirken, iç ve dış borçlanma yönünde ilk adımlar atıldı.

27 Mayıs 1960 darbesi ile ekonomide IMF rolü daha da güçlendi. 1961 yılında ilk yapısal uyum programı devreye sokuldu. Programın özelliği, biriken borçların ana parasına dokunmadan sadece faizlerin ödenmesi, Türkiye ekonomisinin borçlanmaya devam etmesi ve IMF tarafından koyulan hedeflere uyum için tüm engellerin kaldırılmasıydı.

Ancak Türkiye'de yeni-liberalizmin esas saldırısı 24 Ocak 1980'de alınan ekonomik kararlarla başladı. İşçilerin, köylülerin, fakirlerin elindeki son kırıntıları da çalmak kolay değildi. 12 Eylül darbesi yeni-liberal programın uygulanmasının başlıca yöntemi oldu.

IMF ve DB yıllarca tüm hükümetlerin prestijli ortakları olarak gösterilse de maskeleri 1999-2001 ekonomik krizlerinde düştü. Yapısal uyum programları duvara tosladı. Çalışanların ücretleri yüzde 40 oranında gerilerken, yüz binlerce kişi, işini kaybetti. Ancak IMF talepleri doğrultusunda kurtarılan bankaların yükü bizim sırtımıza atılırken, Türk kapitalistleri zenginleşti. En yoksul ile en fakir arasındaki gelir farkı 25 kata fırladı.

IMF'ye elini veren kolunu kaptırır. 36 yıl boyunca toplam 19 yapısal uyum programı yürürlüğe sokuldu. Programların çoğu öngörülen hedeflere ulaşamadı. Ancak sonuçları büyük çoğunluğun aleyhine oldu. Tarımsal nüfus azalırken, kırdan kentlere göç arttı, yedek iş gücü ordusu işsizlerin sayısı katlanırken, çalışan nüfusun ücretleri sürekli aşağı çekildi. IMF ve DB'ye borç faizlerini ödemek için tüm kaynaklar seferber edilirken, gelen krediler Türk kapitalistlerinin hizmetine sunuldu. Zaten yoksul olan Türkiye toplumu her IMF programında biraz daha yoksullaştı.

Yıl 2007. Türkiye'yle birlikte IMF programlarını yıllarca uygulayan ülkelerin ezici çoğunluğu borçlarını kapattı, yapısal uyum programlarına imza atmaktan vazgeçti. Ancak AKP hükümeti geçen ay bir kez daha yeni niyet mektubuyla yapısal uyum programına devam dedi. Sonuç 10 milyondan fazla işsiz, günde 1 dolardan daha az gelirle yaşayan milyonlar, ürün yetiştirmesine izin verilmeyen yüzbinlerce köylü, ücretleri sürekli gerileyen çalışanlar ve dünyanın en borçlu ülkesi konumuna gelmek oldu. IMF'nin bugün 74 ülkeden toplam 34 milyar dolar alacağı bulunuyor, Türkiye'nin borcu ise 13.1 milyar dolar.

GÖRÜŞ

Baskın'ın kıymet-i harbiyesi

Bağımsız aday çıkarmanın iki ayrı ve çelişkili nedeni ve amacı var. Ve dün resmileşen adaylar arasında bunların ikisini de görmek mümkün.

Birinci amaç, sosyalistleri, sosyalist örgütleri kurtarmak. Nedeni belli: Türkiye'de sosyalist sol, en büyük partisinden en küçük 'dergi çevresi'ne kadar, çok uzun zamandır kan kaybediyor, küçülüyor, toplumsal radarda ve etkilemeyi umduğu kitlelerin gözünde görünmez hale geliyor.

Bunu, genel seçimlere katılan partiler kesin ve aritmetik bir şekilde biliyor: Her seçimde oyları azalıyor. "Seçimler sosyalistler için önemli değildir, önemli olan propaganda yapabilmek, taraftar kazanabilmektir" diyerek durumu geçiştirmek artık mümkün değil, çünkü toplumun yüzde 1'ini bile en azından oy verecek kadar bile heyecana getiremeyen bir sosyalist parti açık ki propaganda filan yapamamaktadır.

Ama seçimlere girmeyenler, en küçük partiler ve dergi çevreleri de, herkesin gördüğü aritmetik kanıtlar olmasa bile, aynı durumda olduklarını iyi biliyor. Kadrolarının erimesi, yeni ve genç kadrolar kazanmanın giderek zorlaşması, çevrelerinin daralması, dışarıdan bakanlara da, kendilerine de malûm.

Bu sosyalist sol, 30-40 yıl önce geliştirilmiş ve geçmişte bile geçerliği çok kuşkulu olan "teorik" yaklaşımlarla bugün dünyayı açıklamaya çalışıyor; geçmişin kahramanlıklarını anlatarak bugün taraftar kazanmaya çalışıyor; geçmişte yanlışlığı kanıtlanmış stratejileri bugün zaten kendilerinin bile uygulama olanakları kalmamışken (hangi örgütün silahlı mücadele yapacak gücü var?) hâlâ anlatmaya devam ediyor. Dolayısıyla, yeni kuşak militanların ilgi alanlarına ilgi duymuyor; yeni kuşakla ilişki kuramıyor; anlamsızlaşarak küçülmeye devam ediyor.

Dahası, bu sosyalist solun geniş kesimleri ne Kemalizmle ne de Stalinizmle hesap kesebilmiş, geçmişin sistematik bir eleştirisini yapamamış (yapmak ihtiyacı da duymamış) olduğu için, yakın gelecekte toparlanma şansına da sahip değil.

Bağımsız aday çıkarmanın bir nedeni, bu solun "ortak aday", "sosyalist blok", "halk cephesi" gibi yöntemlerle kendini toparlamasını sağlamaya çalışmak. Bu, başarı şansı olmayan bir girişim olduğu gibi, bağımsız aday çıkarmanın ikinci ve geçerli nedenini de zedeleyen, zararlı bir girişim.

İkinci ve geçerli neden şu. Bağımsız adaylar, miyadını doldurmuş sosyalist parti ve çevrelerin ilgilenmediği ve ilgilense bile ilginç gelmediği geniş kitleleri, yeni kuşağı, genç kampanyacıları, yani Baskın Oran'ın ifadesiyle "dışlananları, ezilenleri, yıpratılmışları" heyecanlandırabilir, hareketlendirebilir, bir araya getirebilir. Birlikte çalışarak, seçim kampanyası ve başka kampanyalar yaparak birbirlerini tanımalarını, karşılıklı güven ilişkileri kurmalarını, yeni bir ses yaratmalarını ve çok daha geniş çevreleri de heyecana getirmelerini sağlayabilir. Yeni bir oluşumun, siyasete gerçekten müdahale edebilecek kitlesellikte yeni bir solun ortaya çıkmasına yol açabilir. Yeni bir umut olur.

Ama bunun başarılabilmesi için, bağımsız adayın geçmişte yaşayan örgütleri değil, Baskın Oran ve Ufuk Uras gibi geniş kitleleri temsil edebilme yeteneğine sahip olması ve bunun geniş kitlelerce böyle algılanması gerek. Tek özelliği sosyalist örgüt üyesi olmak olan bir bağımsız aday, sadece sosyalistleri heyecanlandırır, onların dışında hemen herkesin "Ha, sosyalistler yine bir numara çekiyor!" diye düşünmesine yol açar. Baskın ile Ufuk'un kampanyalarına da zarar verir.

Sadece İstanbul'da yaşadığım için değil, bu nedenlerle de Baskın ve Ufuk için heyecanlanıyorum ve çalışacağım. Diğer bağımsız adaylar için değil.

Roni Margulies

Barselona Mayıs 1937

İspanya'da karşı devrim

Andy Durgan

Mayıs Olayları sadece bir provokasyon değil fakat 1936 Temmuz'unda ortaya çıkan devrimci çözüm olanağının bir karşı devrimle çözümüydü. Artık solun en militan kesimlerine karşı yok etmek üzere vahşi bir saldırı başlamıştı.

3 Mayıs 1937 günü 3 kamyon dolusu Cumhuriyetçi polis ve o günlerde Cumhuriyetçi Saldırı Birliği olarak anılan gücün askerleri Barselona merkez telefon santralını bastılar. Bu olay tarihe "Mayıs Olayları" olarak geçti.

Mayıs Olayları İç Savaş içinde İçsavaş olarak tanımlanır ve 10 ay önce faşistlerin ayaklanmasına karşı başlayan devrimci sürecin bitimidir.

Barselona şehrinin merkezindeki telefon santralı işçi iktidarının sembolüdür. Anarşist CNT sendikası tarafından kontrol edilen telefon santralı ile işçiler Barselona ile Valencia'daki Merkezi Hükümet arasındaki tüm iletişimi kontrol edebiliyorlardı.

Bu İçsavaşda burjuva düzenini yenişdne kurmak ve tüm olayı faşist güçlerle demokrasi güçleri arasındaki bir mücadeleye indirmek isteyen merkezi hükümet için kabul edilemez bir durumdur.

telefon santralına salıdırı Katalan Polis Şefi ve İspanya Komünist Partisi üyesi Rodriguez Salas tarafından alındı.

Ancak Barselona'da başlayan gelişmeler aslında İspanyol stalinistlerinin ilerki aylarda çok daha kapsamlı bir gerilim yaratma stratejilerinin parçası olarak görülmeli. Stalinsitler ileriki aylarda devrimi bastırmak için çok daha kapsamlı adımlar attılar.

Polis binaya geldiğinde telefon santralının işçileri derhal bir makinalı tüfeği sokağa çevirdiler.

Sokaklarda ise telefon santralına saldırıldığı derhal duyuldu ve bir genel grev başladı. Binlerce silahlı işçi şehrin heryerinde barikatlar kurmaya başladılar.

Aylardır devrime dönük saldırılar bu hızla karşı koyuşu ortaya çıkardı.

Sonraki günlerde şehrin her tarafında silah sesleri yükseldi. Çatışmalarda 300 kişi öldü. Katalonya'nın başka yerlerinde de benzer gelişmeler yaşandı.

Çatışmaların merkezinde CNT vardı. Barikatlarda devrimci sosyalist Poum'da CNT'ye katıldı.

Halk Cephesi'nin iki paritisi Komünistler ve Katalan Milliyetçileri hüküğmet binalarını ve parti merkezlerini savundular.

Grevci işçiler Halk cephesi hükümetine bağlı güçlerden çok daha güçlüyüdler ve Poum hükümet binalarının ele geçirilmesi gerektiğini savunuyordu ama CNT yöneticileri böyle bir adıma, iktidarı almaya hazır değildi.

CNT Halk Cephesi hükümeti ile işbirliği yapma politikasına sahipti. Farklı bir adımın antifaşist mücadeleyi zayıflatacağına inanıyordu.

CNT yöneticileri radyodan yaprıkları konuşmalarda işçilerden silahlarını bırakmalarını istedi. Bu çağrılar Barselona işçileri arasında büyük bir kafa karışıklığı ve demoralizasyon yarattı.

Sonunda barikatlar terk edildi. Poum yapayalnız kalmamak için anarşist işçilerin tutumunu izledi ve onlarla birlikte silah bıraktı.

Hatta Poum ve CNT liderlikleri stalinist provokasyona karşı büyük bir zafer kazanıldığını iddia ettiler.

Tutuklamalar

Yapılan görüşmelerde geri çekileceklerini söyleyen hükümet güçleri anarşistlerin ve devrimci sosyalistlerin silahbırakması ile durumunu güçlendirdi ve yüzlerce işçi merkezine saldırarak yüzlerce işçiyi tutukladı.

8 Mayıs günü Valencia'dan 5 bin iyi silahlı hükümet taraftarı asker Barselona'ya girdi.

Sonuç başka türlü olabilir miydi? O sıralarda Meksika'da sürgünde olan Rus devrimcisi Leon Troçki, Durutti'nin Dostları adlı anarşist örgütlenme ve bazı Poum üyeleri durumun farklı olabileceğini düşünüyorlardı.

İktidarın barselona'da işçiler tarafından ele geçirilmesini ve halk Cephesi'nin karşı devriminin daha en baştan durdurulmasını mümkün görüyorlardı.

Troçki işçi yığınların bütün Cumhuriyetçi bölgede iktidarı kazanabileceğini söylüyordu. Ancak hükümetin elindeki büyük güçler göz önüne alınırsa bu o kadar da kolay değildi.

Ne var ki, sonuçta işçi sınıfı hareketinin en militan kesiminin geri çekilmesi çok önemli bir fırsatın kaçırılmasına ve Cumhuriyetçi İspanya'da bir süredir başlamışolan karşı devrimin ilerleme fırsatı yakalamasına neden oldu.

Daha sonra bir Poum liderinin söylediği gibi Mayıs Olayları sadece bir provokasyon değil fakat 1936 Temmuz'unda ortaya çıkan devrimci çözüm olanağının bir karşı devrimle çözümüydü.

Artık solun en militan kesimlerine karşı yok etmek üzere vahşi bir saldırı başlamıştı.

Andy Durgan, Ken Loach'ın *Ülke ve Özgürlük* filminin baş danışmanıdır.

1937 İspanya

Stalinist İspanya Komünist Partisi Sovyetler Birliği'nde yaşananları İspanya'da tekrarladı. Faşisme karşı ayaklanan işçi harektini bastırdı. Amaç Rusya ile Batılı ülkeler arasındaki ilişkiyi zorlamamaktı.

İspanya'da Devrim batılı emperyalist ülkelerin Rusya'ya olan güvenini sarsacaktır ve bu nedenle Rusya'da Stalin ve onunbaşında olduğu rejim İspanya devrimini kanla boğdu.

1937 Rusya

Rusya'da 1920'li yılların sonunda başlayan karşı devrim 1936-37 yıllarında doruğa çıktı ve 1917 Devrimi'ni gerçekleştiren Bolşevik Partisi'ni imha etmeye başladı. 1917'nin tüm Bolşevik önderliği katledildi. İşçi sınıfının bütün önderleri ya öldürüldü ya da daha uzun süreli bir ölüm süreci için toplama kamplarına gönderildi. O yıllarda Rusya'ya kaçmak zorunda kalan tüm diğer partilerin liderlikleri de yok edildi.

OKURLARDAN

İzmir

DurDe toplantısı

22 Mayıs tarihinde Ege Üniversitesi Edebiyat Fakül-tesi'nde hocaları tek tek dolaşarak açık gazete satışına çıktık. Aynı zamanda daha önceden hazırladığımız "Dur De!" kampanyasıyla ilgili dosyaları sunduk.Destek verecekleri-ni söylediler.15 gazete sattık. Her hafta okulda açık gazete satışına çıkma ve gazete masası açma kararını aldık.

DurDe kampanyasının İzmir'de ki ilk toplantısını 26 Mayıs Cuma günü Konak Kültür Merkezi'nde (salona Atatürk fotoğraflarından oluşan sergiden geçerek ulaştık!) Cengiz Algan'ın sunumuyla gerçekleştirdik. 80 kişilik bir toplantıydı. Hızla yaygınlaşan ırkçılığa ve milliyetçileğe karşı herkesin dur demek için önerisi, paylaşımı vardı. Önerileri/planları/tartışılanları şu şekilde sıralayabiliriz;

-her hafta Cuma günü Yakın kitabevinde toplanma

-çeşitli yerlerde (okullarda...)toplantılar düzenlemeli

-milliyetçiliğin tüm öğelerine karşı çıkılmalı

-politik gündem tartışılmalı ve anında tepki verilmeli

-çözüme kadar sıkı bir takipçi olmalı

-söylemleri sulandırmalı,mizaha başvurulmalı

-suç duyurusunda bulunmak için bir hukuk komisyonu oluşturulmalı

-sokakta da iş yapmalı

-Hrant Dink'in katillerinin yargılandığı gün eylem yapılmalı

-kiliselerle görüşülmeli ve işbirliği sağlanmalı(dinler arası hoşgörü)

-Dikili'de yerleşke verilmeyen halka destek olmalı,o köyde misafir olmalı,sorumluluk ateşini orda başlatmalı

-sivas katliamını protesto etmeli

-hepimiz dünyalıyız pasaportu..

İzmir'de rock festivali

"Yeryüzündeki her türlü savaşa, terörizme, militarizme, şiddete, ırkçılığa, şovenizme, etnik ve cinsel ayrımcılığa, açlığa, yoksulluğa, paralı eğitim ve sağlık hizmetine, adaletsizliğe, insan hakları ihlallerine, kültürel sosyal yozlaşmaya, gericiliğe, çevre ve doğa katlıamına, nükleer santrallere karşı evrensel barıştan yana…" alternatif rock festivali rock-A 22-24 Haziran 2007 tarihlerinde Selçuk Pamucak Sahili'nde yapılacak.

Rock-A için yapabileceklerimiz:

Bu haftadan itibaren Bornova, Alsancak, Karşıyaka, Buca ve Konak'ta açılacak tanıtım masalarına destek verebiliriz.

Rock-A organizasyonundaki ilgili arkadaşlarla iletişime geçerek festivalin bin türlü işinde büyük ihtiyaç duyulacak gönüllü gruplarına katılabiliriz.

Kısa bilgiler:

Festivalde sahneye çıkmak üzere 120'nin üzerinde grup başvurmuş.

Tiyatro, söyleşi ve çeşitli atölye çalışmaları için çok sayıda başvuru var.

Ulaşımı kolay ve ucuz hale getirmek için çalışmalar sürüyor.

Festivaldeki her türlü iş gönüllüler tarafından sürdürülecek. Bu yüzden festivalin ruhuna uygun kolektif çalışmalar için çok sayıda gönüllüye ihtiyaç var.

10 Haziran Pazar günü yapılacak toplantı Selçuk'ta festival alanında yapılacak.

Festivalin internet sitesi: http://www.rock- a.org

İncirlik Üssünde 90 Nükleer Bomba var

YA PATLARSA

9 Haziran Cumartesi

Barış Manço Kültür Merkezii Kadıköy

12.00-16.00 arası

"Zeynep Tanbay Dans Projesinden kısa bir dans gösterisi

"Nilüfer Uğur Dalay, Oral Çalışlar ve Zeynep Cassalini söyleşisi

"Grup Nena Konseri

"İstanbul Bağdat olsaydı sergisi

"Kısa filmler

İncirlik Kapatılsın BAK

Küresel BAK

2 Haziran: Rostock, İstanbul, Ankara, İzmir...

G-8'e karşı Küresel Eylem Günü'nde sokaktaydık!

Almanya'nın Rostock kentinde düzenlenen G-8 zirvesine küresel eylem çağrısı dünyanın tüm sokaklarında yankı buldu. Almanya'da on binlerce antikapitalist sokakalara döküldü ve başka bir dünya için yürüdü.

Küresel Eylem Grubu Ankara, İstanbul ve İzmir'de aynı gün gerçekleştirdiği eylem ve etkinliklerle sokaktaydı.

2 haftalık kampanya boyunca G-8 zirvesi, dünyayı soyanların gündemi ve Türkiye'de küresel kapitalizme karşı direnişin gerekliliğini anlatan binlerce bildiri dağıttık. KEG masalarına uğrayan onlarca kişi kampanyaya destek verdi ve G-8'e karşı öfkelerini dile getirdi.

G-8'in bu yıl ki ana gündemlerinden biri olan gezegenimizi yangın yerine çeviren küresel ısınma ve en az onun kadar kötü olan nükleer santrallerin inşasına karşı direnişi yükseltmek 2 Haziran'ın en özel çağrısıydı.

Küresel Eylem Grubu sokağa çıkmaya, dünyanın bütün sokalarıyla birleşmeye devam edecek.

● Ankara:

KEG aktivistleri saat: 18.00'de Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde toplandı. KEG bayraklarının yanı sıra "G-8 hayır", "Nükleer santral istemiyoruz", "Homofobiye hayır", "Irkçılığa dur de" türünden dövizler taşıdık. Eyelem anarşistler ve Mazlum-Der'li kadınlar da katıldı. Eylemde sık sık "George Bush teröristtir.. ya biz…biz anti-kapitalistiz", "Milyonlar aç işgal altında, yaşasın küresel intifada", "İmzala, imzala Kıyoto'yu imzala", "Öz öz özgürlük hepimize özgürlük", "Savaşa karşı ses çıkar", "Başka bir dünya mümkün" sloganlarını attık.

● İstanbul:

G-8 karşıtları Haydarpaşa önünde buluştu. Davullar, trampetler, düdükler bu kez G-8'e karşı çalındı. Eylemciler küresel direniş çağrısının yapıldığı basın açıklamasının ardından standlara geçildi. G-8'e karşı izleyeceğimiz mücadele hattı tanıtıldı.

Eylem sonrası Barış Manço Kültür Merkezi'nde önce bir forum yaptık, dünyanın nasıl soyulduğunu hep birlikte tartıştık. Akşamsa Tiyatro Boyalı Kuş'un sergilediği Çernobilden Sesler adlı güzel oyunu hep birlikte izledik.

● İzmir:

2 Haziran' G8'e karşı biraraya geldik.

Saat:12.00'de KEG adına Emin Şakir'in yaptıgı basın açıklamasının ardından G-8 politikalarını tartıstığımız 3 toplantı gerçekleştirdik. 40 kişinin katıldığı toplantılar oldukça keyifli ve bol tartısmalı geçti.

Konuşmalar umut vericiydi

Toplantının bitiminde bugün yapılacak alternatif Rock festivali Rock-A'nin toplantısında buluşmak üzere ayrıldık.

Liseliler G8'e karşı!

Dün G8 karşıtı basın açıklamasındaydık. Basın açıklamamız bol sesli bol tepkiliydi. LiseliSaKa'dan 15 aktivist basın açıklamasında yer aldı. Eğlenceliydi, mutluyduk ve yeni insanlarla tanıştık. Aramızda ortaokullu bir aktivistte var artık.

Basın açıklamasına katılan 12 liseliyle bir toplantı yaptık. SaKa'nın yeni sayısını birlikte tasarladık. Kara gün (ÖSS)17 Haziran'dan sonra savaş karşıtı liseliler forumu düzenlemeyi planlıyoruz. Liseli antikapitalistler hem dünyadaki adaletsizliklere hem de kndi uğradıkları haksızlıklara mücadele etmekte kararlı.

Onur

Darbecilere karşı kadınlar birleşiyor

Giyimime, başörtüme, hayatıma karışma!

27 Nisan muhtırasıyla en fazla baskıya maruz kalan ve aşağılanan kadınlardı. Emine Erdoğan ve Hayrünisa Gül'ün başörtüsü yüzünden uğradığı ayrımcılık, kadınlara uygulanan genel ayrımcılığın en dolaysız ve rezil örneklerinden biriydi. KEG ve DurDe aktivisti kadınlar bu hakarete sessiz kalmadılar.

27 Mayıs darbesinin yıldönümünde başörtülü kadınlarla buluştular, nefret ve ayrımcılık tohumları ekenlere inat kucaklaştılar. KEG, DurDe, Mazlum Der aktivisti kadınların birlikte oluşturdukları "Kıyafetime Dokunma İnisiyatifi"nin gerçekleştirdiği eylem umut verici bir adım oldu.

Başörtüsüne Özgürlük Platformu üyesi onlarca kadının haftalardır sürdürdüğü direniş başı açık kadınların direnişiyle buluştu. Eylem küçükte olsa anlamı büyüktü. 50

kadının ve onları destekleyen 20 erkeğin katıldığı eylemde sloganlar atıldı, darbe karşıtı pankartlar açıldı.

Eylem katılımın küçüklüğüne rağmen bir ilk adımdı ve büyük yankı uyndır. Şimdi bir çok ilde kucaklaşma eylemleri inşa ediliyor, kadınlar birleşiyor. Laik ve millyetçi "solcu"ların tepkilerine inat bizler kardeşimize, komuşumuza, arkadaşımıza karışanları durduracağız. Hem başörütüsüne özgürlük diyeceğiz, hem de kadınların istedikleri gibi giyinmeleri ve yaşamaları önündeki her türlü ayrımcılığı sorgulayacağız.

Özgürlük isteyen kadınların basın açıklamasından:

"Cumhuriyet mitinglerindeki kadınların zorla kapatılma kaygısı olduğu; başı örtülü kadınların ise zorla kapatılmış, özgürlükleri ellerinden alınmış, beyni yıkanmış, özgür düşünemeyen kadınlar, yani birer nesne oldukları anlatıldı. Yıllardır insanları laik-şeriatçı olarak birbirinden ayırmaya çalışanlar bu kez de kadınları başı örtülü-başı açık olarak birbirinden ayırmaya çalıştı; halen de çalışıyor. Oysa bu toplumun büyük bir kısmını oluşturan başörtülü kadınlar kamusal alandan dışlanmaya, silinmeye, sindirilmeye, yok edilmeye çalışılıyor. Sanki bir arada yaşamıyormuşuz; birbirimizin komşusu, arkadaşı, dostu değilmişiz gibi bizi birbirimizden ayırmaya ve başı örtülü kadınları iradesiz ve birer nesne konumuna indirgemeye çalışıyorlar. İnandığı gibi giyim ve hayat tarzını benimseyenler demokrasi düşmanı olarak gösteriliyor.

Bizim olmadığını düşündüğünüz irademizle sizde olmadığını düşündüğümüz vicdan, demokrasi ve hukuk istiyoruz; kamuoyuna şöyle sesleniyoruz: Elinizi kılığımızdan, kıyafetimizden, başörtümüzden çekin.

Sokaklar bizimdir! NE Darbe NE Darbe! HEM Özgürlük HEM Demokrasi!.."

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımı kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mü-cadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdırlar. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmeli-dir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğu-nu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

sosyalist işçi
ANTİKAPİTALİST
sürekli okumak için arayın
0536 - 335 10 19'u
yazı, haber, yorumlarınız için
sosyalistisci@gmail.com

ilişki için:
sosyalistisci@gmail.com

sosyalist işçi

ISSN 1300-4026
■ Uluslararası Tanıtım ve Yayıncılık Ltd. Şti.
■ Sahibi: Özden Dönmez ■ Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Volkan Akyıldırım ■ Adres: İstiklal Cad.,Büyükparmakkapı Sok., 8/10, Beyoğlu/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaası
■ Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır
www.sosyalistisci.org

Ayrılmaz ikili: Militarizm ve kapitalizm

Ordu neden makarna satar?

Askerler gerdikçe geriyor. Şeriat tehlikesi yüzünden mi? Vatan elden gidiyor mu yoksa? Neden bu kadar hırslılar, Türkiye'yi savaşa sokacak kadar göz dönmüş ve toplumun büyük çoğunluğunu düşman ilan edecek kadar çılgınca davranıyorlar? Sakın bunun arkasında dünyadaki kötülüklerin tek kaynağı olmasın: Para, para, para...

Ordumuz sadece darbe yapmaz, makarna yapar! Sadece muhtıra yayımlamaz, çocuk bezi satar! Kürtlerle savaşmaz yalnızca krem şantiden ambalaj kağıdına sayısız ürünün imalatını ve ticaretini yapar!

Ayrıcalıklarını yitirmekten korkmaları boşuna değil, ordunun şirketi OYAK Türkiye'nin 3. büyük ekonomik gücü. Sabancı, Koç gibi büyük patronlarla ortaktırlar, tüm batı karşıtı nutuklarına rağmen Dupont, FMC, Axa gibi çok uluslu şirketlerle yıllardır birlikte çalışırlar. Fransa, Hollanda, İspanya, Bulgaristan gibi AB ülkeleriyle uyumlu bir şekilde ticaret yaparlar.

Her şey darbeyle başladı

27 Mayıs 1960 darbesi ile OYAK doğar. Darbeciler, 1 Mart 1961'de 205 sayılı yasayla, özel hukuk hükümlerine bağlı (yani sivil denetimden uzak) OYAK'ı kurdu. Kuruluş amacı TSK mensuplarının yardımlaşma ve emeklilik fonu olarak belirtildi. Subayların, astsubayların, MSB ve jandarma Genel Komutanlığı'nda çalışan sivil memurların maaşlarından her ay yüzde 10'luk bir dilime el konuldu. Yedek subaylar yüzde 5'le kurtulurken, dünyanın en büyük 5. ordusu çok iyi para topladı. Ancak tek gelir kaynağı ordu mesuplarının aidatları değil, OYAK'ın kârlı yatırımları oldu.

1968 yılında Fransız otomotiv devi Renault ile kurulan ortaklık her darbeyle biraz daha büyüdü. Bugün OYAK finans, sanayi ve hizmet başlıklı üç ana grupta toplanan 29 büyük şirketten oluşuyor. Her büyük şirket irili ufaklı onlarca başka şirkete sahip.

Bunlardan en gözde olanı 1999 ve 2001 krizlerinden sonra atılım yapan Oyakbank. Salçalarıyla Tukaş'ı, çikolatalarıyla Eti'yi tanıyoruz. Gerçekten garip, dünyanın hangi ordusu bu kadar ticaretle uğraşır: Çimento, inşaat, nakliye, ilaç, konserve, komposto, turşu, puding, ketçap, mayonez, yazılım, arsa ve arazi alım satımı, demir çelik, elektrik üretimi hep onlardan sorulur.

Silahlar ABD ve İsrail'den

Ordu sadece OYAK'la para kazanmaya çalışmıyor. Türkiye bütçelerinin her yıl yüzde 15-20'lik bölümü savunma harcamaları adı altında TSK'nın silah alımlarına aktarılıyor. Silah alımları şeffaflıktan ve denetimden uzak. Kaynaksa bizlerden alınan vergiler.

TSK, bu yılın başında önümüzdeki 10 yıllık silah alımı planını açıkladı. Her yıl 3,5 milyar dolarlık silah alınmasını istiyorlar. Geçmişte ağırlıklı olarak Alman ve Fransız silah devlerinden alım yapmayı tercih eden TSK, şimdi yüzünü ABD ve İsrail'e çevirmiş durumda. Bush'un sözcülüğünü yaptığı karanlık şirket Lockheed Martin, TSK'ya en büyük silah sağlayıcısı şirket konumuna yükseliyor. Tank ve uçak modenizayonunu İsrailli şirketler, topçu sistemlerini Güney Kore ve Singapur, roket sistemlerini Çin yapıyor.

Savunmadan başka her işle uğraşan OYAK'ın kazancı ve TSK'nın sivil hükümetlere dayattığı savunma bütçelerinde devamlılık askerlerin toplumu germesinin arkasındaki gerçek nedenler. Kapitalizm ve militarizm ayrılmaz bir ikili. Ticaret ve ekonomik rekabet savaşları körüklüyor. Kaybedense hep sömürülenler, cephede ölen halk çocukları ve namlunun üzerine çevrildiği ezilen halklar oluyor.

Eti, OYAK'ın önemli yatırımlarından. Bisküvi ve çikolata üreticisi Eti ürünlerini doğal olarak askeri terimlerle tanıtıyor: "Uzun menzilli karamel", "Kamufle edici çikolata", "parça tesirli pirinç patlakları" gibi. Bu ürünlerin hedefi çocuklar!

Ordu Irak Kürdistanı'nı inşa ediyor

Kerkük'e girelim çığlıklarıyla Türkiye savaşa sokulmak isteniyor. Kürtlere karşı nefret kışkırtılıyor. Ancak ne mutlu Türküm demeyenleri düşman ilan eden generaller Irak Kürdistanı'nda ticaret ve yatırım yapıyor.

OYAK, Irak Kürdistan'ın da en fazla iş yapan firmalar arasında. Doğrudan OYAK adıyla davramasa da grubunun altında faaliyet gösteren şirketler ve başka ortaklıklarla bölgede faaliyet gösteriyor.

OYKA adlı firma aracılığıyla çimento ve inşaat malzemeleri pazarlıyor. Her yıl sadece 6 bin ton dökme çimento satıyor, bedeli ise 9 milyar dolar.

OYTAŞ ise ürettiği yapı malzemelerinin yüzde 60'ını Irak Kürdistanı'na pazarlıyor.

OYAK firmalarının yaptığı işler arasında Irak Kürdistanı parlamentosu ek binaları, yeni Kürt Bakanlık binaları yer alıyor.

OYKA Kağıt Sanayi Irak Kürdistanı'nın kağıt ihtiyacının yüzde 100'ünü karşılıyor. OYKA'nın kağıtları Kürtçe okul kitaplarında kullanılıyor.

Hani düşmandık Kürtlerle? Yoksa generaller savaş çıkartıp, ortalığı yıkıp, yeniden yaparak kârlarına kâr katmak mı istiyorlar? Dünya tarihi bir tek şeyi anlatır: Savaş, ticaret içindir.

Nereye Ayten?

"O hava öyle bir hava ki, eline silah verseler, 'hadi gidiyoruz' deseler bir an bile tereddüt etmezsin".

Bu sözler Türkiye'nin en çok satan gazetelerin birinde yayınlandı. Bu sözleri söyleyen kişi ve o atmosfer önemli. Sözlerin sahibi, sözlerinin anlamını biliyor mu, farkında mı bilmiyorum. Bu sözleri "orada bir köy var uzakta" adlı gelmiş geçmiş en saçma sapan çocuk şarkısından sonra ikinci sırayı kimselere kaptırmayan "Bir Başkadır Benim Memleketim" şarkısı ile tanınan Ayten Alpman söylüyor. Bahsedilen havanın olduğu yer Cumhuriyet Mitingleri.

Silahla nereye gidildiği, silahın kime doğrultulacağı, niye gidildiği gibi soruları düşünmeden savaşa gitmeni istese diyor aslında, gider insan öldürürüm. Gider, işgalci olunacaksa olurum. Savaş, en çok sivillere zarar mı veriyor, heyyt o işler benden sorulur! "Bir iki bir iki üç, daha fazla Irak, daha fazla Ebu Garip!"

***

Bu havayı kıracak olanlar şimdi çok önemli bir adım atıyor. Yepyeni bir solun doğuşunu sağlayabilecek; somut siyasal bir adım atıyorlar. Her türlü antikapitalistin seçimlerde dönüp oy verebileceği; savaşa, yeni liberalizme ve kapitalizmin her türlü tahribatına karşı mücadele için somut bir adım. İstanbul'da Baskın Oran ile başlayan bağımsız aday süreci yeni bir solun şekillenmesinin önünü açabilir. Diğer şehirlerde, ÖDP'ye oy verme çağrısı yapan, esas olarak kampanyaları inşa etmeyi önüne hedef koymuş bu aktivistler, seçimlerden sonra da dönüp tartışmaya devam edecek. O zaman, "Hoop, Ayten nereye gidiyorsun? Ver bakiyim o silahı. " diyebilecek bir alternatifin temelleri de atılmış olur.

Ersin TEK